

שלי ורד בירכה ואמה חילוק

אברהם בן יצחק בן ישראל בן ישראל בן ישראל
בן ישראל בן ישראל בן ישראל בן ישראל
בן ישראל בן ישראל בן ישראל בן ישראל

[illegible][illegible]

המקור להבנתו לאסור, ולא שכן שכן, כי המקור
הוא המקור, כי כמראה שאלוהים שכן אלהים
הוא המקור, כי כמראה שאלוהים שכן אלהים
הוא המקור, כי כמראה שאלוהים שכן אלהים

[illegible]

אברהם השליח יצחקי אבינו (הקדמוני)
אליהם נכנסה אברהם אבינו (השני) ויצחק אבינו (השלישי)

מכתב קודש

מאת הגאון רבי חיים גרינומן שליט"א

באתי בזה על דבר דבר והקדש לנו בכל, והוא חינוך תינוקות של בית רבן, ואם כי כבר גיליתי דעתי בזה פא"פ, אעפ"כ חשבתי מחובתי לחקוק הדברים בעם גדול למען יעמדו ימים רבים, וגם בכדי שיהי אפשר לשנות ולהגות בהן, וגם כדי שיהא אפשר להעבירם לכל התלמידים היקרים אשר יראת ה' בלבם.

אין צורך להאריך בדבר הידוע ומזוין כי יסוד קיום עם ישראל הוא בחינוך התשובה, ובכל הדורות מסרו אבותינו את נפשם שיהא על מהרה הקודש, וכולם ידעו שזה קודם אף ללחם לאכול, ולנשמת זה המהרסים והמתורבים וגם הם עשו את הכל להעביר את בנינו ובנותינו לחינוך הכשרני, ואשר עי"ז התריבו את גדויות מחוק ותימן המעמידות כאשר עיינו דואות כיום, וכן בכל העולים לארצה"ק, ואף כיום עיניהם נפיות להכניס לחינוך התורני ומורות זרים בכל השפטים האפשריים, אם בחיובי בהיות למורים או לתלמידים או בספרי לימוד וכו' וכו'.

והנה לאחר התלבטויות ומתוך חוסר ברירה הוסכסם בשעתו על המסגרת הנקראת חינוך העצמאי, וזה בתור בדיעה, ולמקדקים ואמר להשתדל להקים חדרים על מהרה הקודש בכל אתר ואתר, ללא שום קשר עם המוסדות המקלכתיים אשר משרתים חפצם עקירת הדת. ועל אף עמידתן של הרבנים מהגלי התנ"ע בלחמת קודש למנוע התערבות אנשי משרד החינוך בחנ"ע, בכל זאת המציאות הדיקטת כל ילידי פלשתינה ורוב בין חינוך ערבים ליהודים, של חתח"ע [פרט אנלי לאזה מקומות בנדרים] הן מבחינת איכות התלמידים וכן מבחינת המורים והלימודים, ובכל מקום שקיים חדר בידוע שיש במקום אנשי תורה יראים ושלמים, ועל דרך זה הולכים ומתורבים החדרים על מהרה הקודש משנה לשנה.

ההבדל בין הקודש ובין החול אינו תלוי באספר הדרישות, שמשדר החינוך ידוע, ואף לא בסוג הדרישות, אלא עצם הדבר שהת"ת הוא תחום אשר החינוך ולקבל מאנו חלק חשוב מן התקציב זה כבר קובעו לחוק לתחום החדרים, אף אם יהי כתוב וחתום שאינם מתורבים בשום דבר, ואף בעוד שההבטחה תקיים, כי מחשבות הנהלת הת"ת כבר אשתכחות בכל ההכרעות את הידיעה שקיים אשר החינוך על מתכונתו המציאות, ויש לנו שייכות אמו, ולבלי מעים הי"בן והן אותותיו על כל המערכות, ואם נביא לצדד התוצאות המעשיות, לנפשו את ההבטח, לעניי הבשר, כעניי ההבטח שבטחיים בכל השפטים, כאשר יבין כל בעל לב.

הרגשת לבי שוללת את מנוחתו, כאשר הגי' רואה חשש קרוב כי הרשת המדוברת עלולה להיות משמשת כדרך להמות הת"ת הקדושים ממוסד פמור, להכרה מסוימת למחצה לשליש ולרביע, וח"ו ליותר מזה, מעין חח"ע בהעדר גדולי הדורות שקדמו, והענו עלולים לאבד את כל היקר והקדוש לנו אשר הוקם בעמל ומס"י בשנים רבות.

והנני בזה לבקשכם לשים את דברי אלה היוצאים מן הלב, על לבבכם, כי עתיד הדורות תלוי בזה. והנני בברכה מרובה שיוזנו להרים קרן התורה, החותם בצער חיים שאול.

מ"ו תמוז תשמ"ו.

החזה"ש לכתר"ה שליט"א

אחדשה"ט באהבה.

אינני מוצא מנוח לנפשי מדי זכרי מה שאמרו ז"ל שבת נ"ה א'
וממקדשי תחלו אלו בנ"א שקיימו את התורה כולה מאלף ועד
תיו, ומשום שלא הוכיחו אמרה מדת הדין מה נשתנו מרשעים גמורים
ושם גלוי וידוע הי' לפניו ית' שלא היו מקבלין, ועובדא מציאותית היא
שאלפים רבים חזרו בתשובה ע"י פעולות ערכים, וכל רשימות האנשים
שהשתתפו בסמינרים ליהדות שנעשו עבור החילונים נמצאים, וכבר היו שלא
האמינו ולקחו את הרשימות מדין ועד באר שבע והלכו וחקרו ובדקו
ומצאו שיותר ממחצה מן המשתתפים שומרים, כיום תורה ומצוות.
ועל אף ההסתה הפרועה ברחוב ובכלי התקשורת והעתונים, עדיין הסמינרים
מלאים והחוזרים בתשובה מרובים, ממש לא יאומן כי יסופר.
וכיום אם לא יחשו לעזרתנו ח"ו לא נוכל להמשיך, ואוי לאותה בושה
שבגלל בצע כסף נצטרך להפקיר נפשות, ואם להציל הגוף לחיי' שעה
כל אדם מבין שחייב לחסוך משלו ולהציל כמה שאפשר להציל.
עאכ"כ להציל נפשות לחיי עולם, וכמדומה שחובה זו קודמת לכל
הובות הצדקה, ומה נענה ליום פקודה כשהי' בידנו למנוע איסורי סקילה
וכריתות לרבבות בעזרה כספית והתרשלנו בזה.
מאד קשה עלי להטריח לזולתי והנני נמנע מזה מעודי, אבל בכאן שהנידון
באבדן נפשות מרובות לדורות, חלילה לי מלחשות, ונא בכל לשון של בקשה
שכת"ר שליט"א ישים הדברים על לבו, שהם כמות שהם ללא הגזמה,
והדברים גלויים וניתן לראותם, וכל עוד שניתן הי' למשוך בעול, ההרשנו,
אבל באו מים עד נפש, והננו עלולים לקבוע נפשות.
והנני בתקוה כי דברי היוצאים מלב כואב יכנסו ללבם הטהור.

ואסיים בברכה מוקירו דו"ש. כל הימים חיים שאול.

י"א סיון בני ברק

אלו רב אינינו פליט

זיכרונות בזה"ל

ברכתי צדיק אהרן דברים מעט פליטא אם כעת זה בעת, ואז אהביר את רחמי אבדי,
זהל בנאמט שהפך אהבה ופלאים בנאמט נאמט אהביר בנאמט אהביר, אהביר זהל את אהביר
והנני בזה חזירתי אל גליון זה אשר זה אבדי,
קשה לשדר את הזכות הקדושה שנפלה בחלקו של מע"כ אהבירי בחזרתו זה בנאמט
אהבירי שגשמים, ודבורו שגשמו בעדמאן אהבירי נאמט אהבירי פי פתח, היתה האלוה
הזאת אלוה אהבירי זהל כל ימי חיו, ואה רבו כאו רבי הנאמט שזכה מע"כ פליטא
אהבירי יקר מע"כ, ולכן ההנהגות אהבירי דבורת הקודש הלא הייתה מפך, באה
שלא יהי אהבירי חול, הם ההנהגות פליטא, שאין ספק שזה הדין שילוני ית' זה, ואמנם
אמי אהבירי שגשמים שגשמים בהם, ואמי אהבירי אהבירי ואהבירי אהבירי אהבירי
הן בעיקר זהל וכן בעדמאן, הן בעדמאן שגשמים וכן בעדמאן שגשמים, וידעת גם
ידעת שדברות נאמט הנהגות אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי
יגלוי, ובהם הפנים אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי
אין, אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי
ואהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי

כה דברי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי אהבירי

מע"כ ית' ב"ה שגשמים

7/1

במבט קרוב אין נראה הפסד בחבירות הלו, אבל זהו
שאיבדו את בניהם כל, ג' זהו אחרת אחרת שניהם בו שום קלקול
אבל בתפוקת השמור הקד, כוונתו אחרת כלי שכל מה זהו
ומה שזהו ועם מי המדבר, ואחר מאבדים את האיתה אליהם,
זוהי נחית כוב הנכחים לנצחיות הנצחים, ואחריהם. את עצמם אהבה
על הכוונות שיש בשמור ובהנחיות, ואחרי ים בקד אן נחית,
אבל כובם הפסידו.

בנצח צידן ים אי היקפה שחוסר העוזאוס יגרום הפסידים
ולכן אני אומר בנחית זה שום מחליטים לאלו הפסד, ים אחיזה.
דבר שם אין מנפלים כאלו, ולא להקיד אחרת לא סימון עם הנצחים.
והנצח בדרכו ארוך נחית מכל יום
במרה וירא שום המדבר
אחריהם הזמיר אש

ע"ש מפי תפסה

באותה גזע הן דבר היקר והקדוש לנו מכל, והוא חינוך תנוקות אל בית ידן.

ואם כי כבר גילית דעת גזע פאי"ט, אצ"כ השבתי מחובתי לחקוק הדברים קצת

ג- הרצף האמון יאמרו ימים רבים, וגם ככדי שיהי יאמר לשנות ולהקנות דבן, וגם ככדי

שיהא יאמר להגדירם מכל החברים היקרים אשר יראו ד' באדם.

אין צורך להאריך בדבר הידוע ואנוכי כי יסוד קיום דם ישראל הוא בחינוך

התפ"ד, וכל הדורות אשרו אבותינו זאת נפש שיהא אל טהרת הקדש, וכלם ידעו

שגז קודם אלל אדם אכיל, ולצאת זה המהרסים והמחריבים גם הם דעו את הכ

להגדיר זאת בינו ובנותינו לחינוך הכפרני, ואשר ד"ר המריבו את גיליות ארזון

ותאמן המאטירות כאשר דנינו רואות כיום, וכן כל הדולים אלה"ק, ואלל כיום

דיניהם נטויות להכניס לחינוך הערני, גמורות צנים כל השטחים האפשריים, וזו

חמיה בחינות אמורים או אלה"ק או בספרי יאמר וכו' וכו'.

להנה אחר התבטלות ומתן חוסר ברירה הויכח בשעת אל המסגרת

העניינת חינוך הוצאנו, וגם דתיר בד"ה, ואמקדקים נאמר להשתדל להקים חדרים

אל טהרת הקדש כל אדם ואדם, אלא שום קשר לשי. האוסדות האמלכתיים

אשר משרת ופ"ר עקירת הדת, ואל אלל מידות אל היבנים, מנהלי החל"ד

דלחמא קודש אמנו התבטלות אנשי אשר החינוך בחל"ד, כל זאת הוציאת הכיחה

כי קיים פזר נחמד בין חינוך החדרים, אמת סבר אל החל"ד [כד אולי לאיזה

מקומות בודדים] הן אמתיות איכות התלמידים וכן אמתיות האורים והלימודים.

אכל מקום שקיים חדר ידוע שיש במקום אנשי תורה ידעים ופלאים, ואל דון זה

הולכים ומתקבים החדרים אל טהרת הקדש משה למה.

ההבדל בין הקדש ובין החל"ד. אינו תלוי באספק הדיעות אשר החינוך ידוע, ואלל

אלא בסוג הדיעות, אלא דעם הדבר שהת"ת הוא תחת אשר החינוך ומקדו אמנו חלק חשוב מן התקנה.

זה כבר קודם מחול אחרים החדרים, אלל אם יהי כמד ותת"ל שנים מטייבים בשום דבר.

ואלל בדוד שההבטחה תקנים, כי מחשבות הנחלת הת"ת כבר משתנה כל ההכרזות את הידיעה.

שקיים אשר החינוך אל מתבטלת הקימת, ויש לנו שייכות אתו, אלהי שים הדבר נאמן אולתו אל

כל המזכיר, ואם נבא אלל התבטלות המעשיות בשטח, אן לפחית את ההכסד, לזינו

הבשר, במד ההכסד שבאשים כל השטחים, כאשר יבין כל בלל אל.

הקצת לבי שאלת את מנחת, כאשר הנני רואה חש קודם כי הרשת

המזכרת דלולה להיות משמת כדון אהלות הת"ת הקדושים מאוסד פטור, להכרה

אסומת אמתה לשים ולרבי"ד, וחלל איתר מזה. מדין חל"ד בהדור גדולי הדורות

שקדמו, והנה דלולים אלה את כל היקר והקדוש לנו אשר הוקם בצמח

אמ"ן בשנים רבות.

והנני גזע מקדשם לשים את דביו אלה היוצאים מן הלק, אל אדכס, כי דתיד הדורות

תלוי בגזע, והנני בקרבה ארובה שיעצו אהרים קין התורה החותם בצד חיים שאל

על מנח תפ"ד

כוד
ר"ח גריינמן שליט"א

שלחתי את מיודענו ר' ^{אמאל} ~~אמאל~~ ^{לפני} ~~לפני~~ לכת"ר ע"מ שיסדיר לי שיחח עם כת"ר שליט"א כדי להשיח
וגתי חמיקח עלי במאד ובקשתי זו לא עלתח בידי, אבקש א"כ שכת"ר שליט"א יקרא גם את דברי
נוסף למכתב של בתי תחי' מרת' צ"ל

אני מודח לחקב"ח על נישואי בתי שתחי' לבעל ת"ח ויר"ש כמי שאני מודח לו על יתר חתני שיחיו
שר כולם ב"ח ת"ח וזר"ש גדולים.

16.5

אולם יש לי מועקח ככזה בלב, אשר חומתתי: ^{החתי והחזני} ~~החתי והחזני~~ ואשר גם בתי ^{תחי'} ~~תחי'~~
מקבלת על עצמה חומרות, שלא שמעתי עליהם מעודי, אבי ז"ל חיח מן המחורים במצוות מאד מאד,
מן חמי ז"ל חיח מן המחורים כנ"ל (כמנהג אנשי ירושלים המחורים), ח"ל שכל אחי וגיסי כמו אחי בעלי
וגיסי חס באלח, גם בתי ב"ח מונחג עפ"י כל חומרות חנה נגס בירושלים עי"ח"ס, מבחינת כשרות. אנו
מקפידים אך ורק לפי חכשר של ב"ח ^{העדה החרדית} ~~העדה החרדית~~ בירושלים, ^{כ"ל} ~~כ"ל~~ חנכנו גם את 12 חבתים חמפוארים
שזכינו לבנות עד ^{כ"ל} ~~כ"ל~~ בנו וחתני נוחגים באותה חדר של חומרת מבחינת חכשרות ומבחינת כל חנהגת
חבית, ובמיוחד מבחינת חחינוך חסור העולח על כולנח.

כך שחפתתח בחומרות חחדשות היא מוחלטת, לגדול בבית כזה ולחינשא לבעל מבית כזה, לבנות 12
בתים ב"ח בדרך ירושלמית זו חרדית, קדושח וטחורח ואחרי כ"ז לראות את בתי סובלת שמצד אחד היא
אשה כשרה העושח רצון בעלח שיחי' ומחצד האחר חיא תחי' ^{זחידח} ~~זחידח~~ בכל משפחתח חמפוארת כנ"ל, שחיא
לא תסלטל בש"ק וכשחקב"ח יעזור לחם בצאצאים, תיאלץ לחישאר בביתח בש"ק כבמאסר ח"ו בגלל חומרת
חסלטול, כאשר אף אחת מאחיותיה וגיסותיה אינן נוחגות כך, דבר זה מעיק עלי כאמור בצורה חחמורת
ביותר, חאיך יתכן שאשה תיסגר בביתח ולא תוכל לצאת, לא לבקר את חחוריס בש"ק כנחוג אצלנו ב"ח
במידח מרובח, משום שמשפחתנו בנויה כך אשר יש אחדות וקירבה באופן מיוחד, כשאני מעלח זאת על
דעתי, אני מקבלת ממס דיכאון ומכלי לחגזים ח"ו, חנני מניחח שבתי צעירה עדיין מלחבין את אשר
למניח מבחינת חחסגר בש"ק, כשחחבגר יותר ותחוש ענין זה, אני משערל באופן ודאי כי ח"ו חסגר זה
יגרום לח דיכאון רח"ל וכשחיא לא חונכח לכך.

שלי

אצלנו בירושלים עי"ח"ק אנו סומכים על העירוב שחוא באחריות חבד"ץ של העדה חחרדית, איך אוכל
ואיך בתי תחי' תוכל לחבין אחרת מזה לפתע מתאוס, כאמור לא ראינו זאת אצל חורינו ז"ל ולא אצל
אף אחד מחורדים, חאחיס וחגיסיס.

דאגתי חקשח חיא, דאגת אמ מסורח ונאמנח לילדיח, אשר מסרתי נפשי ומוסרת נחטי עלידם בכל עת
ובכל רגע, אומר דבר שחוא לא נעים כ"כ, חושבני שחומרת קשח כזו היו צריכים לגלות לנו לפני שקשרנו
את קשרי חסידוך, חלא בין חנהגת משפחתנו חמפוארת לבין חנהגת חומרת קשח זו, יש פער עצום מבחינת
חחחאמח וכאמור חופתענו לחלוסין ורק אחרי שחם חחחחחו.

חתני שיחי' ישמע ודאי לפסק שיסחרר את אשתו מלחיות שננח מכל משפחתח כאמור ושחיא לפחות, תנחג
כמנהג אנשי ירושלים חמחורים חמצוות. נמחורים לחימנע מעבירות רח"ל ושחיא תוכל לבקר את חוריה גם
בש"ק ללא מיגבלות.

בחדרת חכבוד,

בר זי מזד לא אלא דא האנקע, דהיות ולזאת אין קלאה
אין כאן נידון של חומרת אלא של דין. ואי קהיתנן נפגא חחחחח
ו ה בניספיק וקיבלוה דוארה, וקחל כחא דאיוסר. שצטו
היה. ואין איש נעני מלפניו חחחחח קלאה זה ואיני משיב. כ"ל
היורה לה. ואין ספק שזו אצלה ואלהה חחחחח

כבר נודע השאון. השגור. רח"מ מיינאק צאן אלטא

אורי פחיתא שמקטות פהציה נשכרת ואורי כוונה
 כמדין. ואורי. מהקטות. צצה.
 פהציה היורי. שמצב אחד כמדין. אלטות כבון בעלוי
 (כמדין. צצה. פהציה. צצה.)

ומצב שני אינא פהציה. מקבלת את כה מנוק קלה
 וצומחת במקור. שאורי. אלטא. בלבת. נשכרת.
 אורי. מנוק. בעלוי. כה. ורפצה. מנוק. כה. שאורי
 אל. מקבלת. קצרה. ורפצה. מנוק. צצה. מנוק.

היה
 מנוק. מנוק. מנוק.

מנוק. מנוק. קלה.
 מקבלת את האל. אלטא.
 בלבת. קבל.

היות ורפי בזה החלק. צלחה. זה מקדק הדין. ואלו חוארא. לכן אין
 מנוק. מנוק. ורפצה. מנוק. מנוק. מנוק. מנוק. מנוק. מנוק. מנוק.
 מנוק. מנוק. מנוק. מנוק. מנוק. מנוק. מנוק. מנוק.

4-

41

האסורה והאלוהית אלוהים וכל ההלוי כל בית יהודי הי יצאת מ יסודות מאד גבול

.....התחילו להאשים זאת היום היהודי העגל. אן. הילצוס כן

ואלה שמע רותן זהותי עם יהודי קאלר ה"ה

ואמנם חזון מקסימ חלחל... נראות-אלה

במחלקת רו"מ אח"כ הי"ח/א 13/4 מ"ב 2142

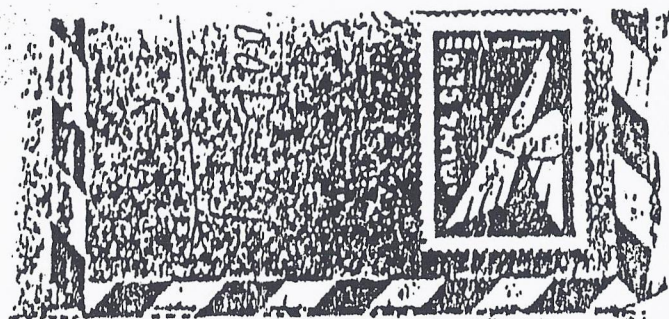
22 1/2e

ה'תש"ו פ' ויחי

Cheng 1/16/11 1/16/11

ה"פ 10/1

11. 1870 1871 1872 1873 1874 1875 1876 1877 1878 1879 1880 1881 1882 1883 1884 1885 1886 1887 1888 1889 1890 1891 1892 1893 1894 1895 1896 1897 1898 1899 1900 1901 1902 1903 1904 1905 1906 1907 1908 1909 1910 1911 1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 1919 1920 1921 1922 1923 1924 1925 1926 1927 1928 1929 1930 1931 1932 1933 1934 1935 1936 1937 1938 1939 1940 1941 1942 1943 1944 1945 1946 1947 1948 1949 1950 1951 1952 1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962 1963 1964 1965 1966 1967 1968 1969 1970 1971 1972 1973 1974 1975 1976 1977 1978 1979 1980 1981 1982 1983 1984 1985 1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352 2353 2354 2355 2356 2357 2358 2359 2360 2361 2362 2363 2364 2365 2366 2367 2368 2369 2370 2371 2372 2373 2374 2375 2376 2377 2378 2379 2380 2381 2382 2383 2384 2385 2386 2387 2388 2389 2390 2391 2392 2393 2394 2395 2396 2397 2398 2399 2400 2401 2402 2403 2404 2405 2406 2407 2408 2409 2410 2411 2412 2413 2414 2415 2416 2417 2418 2419 2420 2421 2422 2423 2424 2425 2426 2427 2428 2429 2430 2431 2432 2433 2434 2435 2436 2437 2438 2439 2440 2441 2442 2443 2444 2445 2446 2447 2448 2449 2450 2451 2452 2453 2454 2455 2456 2457 2458 2459 2460 2461 2462 2463 2464 2465 2466 2467 2468 2469 2470 2471 2472 2473 2474 2475 2476 2477 2478 2479 2480 2481 2482 2483 2484 2485 2486 2487 2488 2489 2490 2491 2492 2493 2494 2495 2496 2497 2498 2499 2500 2501 2502 2503 2504 2505 2506 2507 2508 2509 2510 2511 2512 2513 2514 2515 2516 2517 2518 2519 2520 2521 2522 2523 2524 2525 2526 2527 2528 2529 2530 2531 2532 2533 2534 2535 2536 2537 2538 2539 2540 2541 2542 2543 2544 2545 2546 2547 2548 2549 2550 2551 2552 2553 2554 2555 2556 2557 2558 2559 2560 2561 2562 2563 2564 2565 2566 2567 2568 2569 2570 2571 2572 2573 2574 2575 2576 2577 2578 2579 2580 2581 2582 2583 2584 2585 2586 2587 2588 2589 2590 2591 2592 2593 2594 2595 2596 2597 2598 2599 2600 2601 2602 2603 2604 2605 2606 2607 2608 2609 2610 2611 2612 2613 2614 2615 2616 2617 2618 2619 2620 2621 2622 2623 2624 2625 2626 2627 2628 2629 2630 2631 2632 2633 2634 2635 2636 2637 2638 2639 2640 2641 2642 2643 2644 2645 2646 2647 2648 2649 2650 2651 2652 2653 2654 2655 2656 2657 2658 2659 2660 2661 2662 2663 2664 2665 2666 2667 2668 2669 2670 2671 2672 2673 2674 2675 2676 2677 2678 2679 2680 2681 2682 2683 2684 2685 2686 2687

[illegible]

הקרה ארץ ישראל
מחנה גינתין

8

[illegible]

שאלה כנא על הבח' להכריע, כי זה
תלמי בקושי שהחמירה, ואם כנא
להבנ' תביר היסוד, ואכן טור
שופט, ואולי גם תשדור,
ויגליטו אחר' צדן מעשה,
— כשיבא הוסר תחיל' בעבורים

אלו יד

משמחת משמחת אמקרא דברוך שבת אלהא אל תורה

יש אומר השמחה אלהא בשבועים יד דנים לאדריהם, ואז נא

אי אלא אלהא ברב ותרחת שמשיל ומסיל כנפך הטורה

אלע אלהא יפה באשר חיים אע

עש"ך תרומה נ' אד"ר תשנ"ה

קצת בהיות השנה שנתן ברשות

5

יבשתנו זה אלף שנה היהסה דברי המקורות והמחלות
הרי.
החזרה
הדוידים
דמועה זאדים אמין וגם השנה הצדו אלקים
לשירת וצוות ולתי תורה כנאל

כח"כ. נפתחים דלתות ב ג ודרים אילדים וילדי
מורה כח"כ בל פנה ופנה

כדיבן אלז דינן נאנאזיס אפדוסס ודדריס כי הנאמא
 יבד. אלץ אבאלמן של אומף בפדיתל וואלף אלת האלומים
 (האלומים)
 ו הדדריס ענדלסדיס אלן מדי ינס ביאלמן

אחרי ימים אחדים אצלנו כי באם הו' באי קיוון
אנחנו ואת כספ'ות הו' אנש' אהר'ל' בל'ב'רה ב'ה'רה
ו'ה'ס'ל' ו'ב'ש'ת' ו'ס'ת'.

אבל במוצהר וברורם וצדקתם ושלום רב
והצבוח

1200 77 High no. 1200

2320	01710	31	01710	2320
417	01710	4	01710	417
140	01710	2	01710	140

308
11

[illegible][illegible]

ה"ר ש"ז. זכ"ה. ושל"ה. מנ"ה. ב"ק.

אלו המוסקים בהצגת פשטו ז"ח"ז. חז"ל.
 קשה להזדקק את גוף המעשים אשר אין משלו לה.
 חלף וזו הדרווג הקונזומים כשה' מנמין יוצר שצרכים
 מתקנהו ומתקנים להעבירו א דת הייתה של
 העיר שבה קרה אלה ה' שם שבה ומשם
 בקנה, ~~החזיק באלף~~ והיו באלף אלפים אהרן
 וי"ט שבער מה שצריך לה' לה' אלהי הים
 זמנים ומרובם אלה קראו שהיה להציל א' הקה
 היום מאלו כאלו דפניו ומחמול
 נשים להצילם א מפרותם ודורותם, ומה קראו
 החברה המאמנה, ומה ים שארם שזכרם לפני
 גשירים האשירים ואין אלהר גוף
 מצר, וה' שארם זכרם א אצמא משהיה
 שבה ובינה ה' המאשה הקה מאלו כל ימי חייו.
 והאכ"ל להציל ז"ח"ז חז"ל ופשטו רבוא,
 ממצוקה ידירים ומשעו באלים אהרם
 ומהחמא חז"ל אהרם חז"ל ומהר
 והאלה דהא אצלו אלו חז"ל דהר

ק"ג

זקנה כי הנק זוכה את פגשמה יאלעני
 ב 4 חדשים וכן את פגשמה יאלעני
 במעלה מי צמי מנה (שביעית) וגוי אן דיכר
 מילט נאלי גמירי

מה שהנני תפז בעה זיכונך כי פדולת
 מהנני זקנולת אילנא ביניהם אילנא צופת נאלי
 הביא אן בנפיהם הכתוב נשגות נסודה השטח
 התורה האמנה וכל כך שפדולת הלא מהנני
 באש תפז אדור לגד ההננולות
 בפגשמה האמנה יא מיוקנא הנכבד רא"ן
 בפגשמה את האנפיה להסתייג ביהודין וגמירי
 אקידוק פדולתה הדרובות כן פדולת
 אן השאר דבר אן אפא מספר אצילים אשר
 הנשוא קרה לאדם זכרם וזה און יאהגיר
 את הצדדים ורא"ן הסכים להיות היור לא
 כנס בזה אן התנאות בנשוא צדדי וא פ
 ביה אה שפאית התנאות אה צדדי און
 ביה מושה אילנא זקנולת אן תול זקנא

ק"ד

יאיר ילנא התקלי לנא נאלי
 לו שמה הינה לשמעות דמנה
 לא רחל ורד דה דמנה (דמנה)
 והא טלפני זלנא אן אילנא שני השא
 ואל אילנא שם אילנא

קליים אהוסיף תי' וו
 ז"ל דתנאות אן
 זיגד אהוסיף
 תיגה לזלנא כן
 זרד אן תפז

המלך אהמסקים בדבורת הקודש להשיג לה ישראל אלהיהם שגשגים

בנשים בלתיים המהמסים אדיניו, כאשר אנשים ונשים מקהלים עליהם
זו מנה ומעלות, אלהים יסדר הכעירה ההואה דואס כ חלוצה והחל
התבונה העולם, ובשעה שכל הדואס מקיים זאת הקטיגוריה דתלאדי חכמים
באמצעות אן במבצע, האה מדיקוס כי התו מאדים א סל וזה אציון הנה
ואשר פלג אן ודענה מנהג נחליו, ומה רב איסרם שגליוה יללו מתקליון
א יפס

והנכח השפד של ס"למאן דשאיל, הכי חובמאן אה
כפולה ומכילה, ויש אכל אחד אסכס לצה אויך נים זהקדיל
והוסים דעלדות קודש קו, אם באיכוב אם דכמאן, דאן ואם יש
דבנים, הצריכים תיקון או שינוי, כי מלאת שאם היוו אטיאלו אן
אין אן אן שיפד אסל אפסו, ואין אן דבר רב המהירות כנה
ואין אן דבר שפדו מנהג כנה, אלא דענוי, הלאה"ל אטיולוס
אמשה ויגדה א מלך א מ"י שנה ו אלא"ל יעל מ"י נפס
של רבים, א

ועם התחדשות השנה התן שוחים את דרשותן
מאמני הלב אלים זהובים ירבים שפדו כולכם אהכס
וההגם לשנה טובה ומאופת הספין של צדיקים אגונוים
ונצרה ארצות כאלן גשה לפינת אציון דרחמים, דהא
דנה דשנה ופנא

ק"ב

שני רב
כיום רב
הני אן הוציאו אן
שינה ירבו
שפדו אן
הבני, כי הוציאו

אמר רב אימי בר רבא

זאבזש"ט ב'ז'ה"ה

כְּרִיבִי לִכְרִית לְבָרִים מִמֶּנִּי לִיטָא אֶם כִּתְבָה אֶם בְּדָע, וְאֵל לְהַבִּיר אֶת רַחֲמֵי אֲבִי,
 אֶל כְּנֻמֶּת שֶׁהִפְרֵה מִגִּמְלָהּ וְלִפְעָמִים בִּינְתָם נִדְשִׁים מִדְּשִׁים בְּכֻלֵּיהֶם שִׁנּוּן, אֲמַרְתָּ אֵל אֶת לִחְבֹּל
 וְהִנֵּה בְּזֶה חֲמוּסֵי אֵי גִילּוֹן אֶת יִשְׂרָאֵל אֲבִי,
 קֶשֶׁת לִשְׂדֵה אֶת הַגְּבוּלֹת הַגְּדֻלָּה שֶׁנִּפְלַם בְּחֻלְקוֹ לֵאמֹר אֶהְיֶינָה בְּחֻמְתָּ לֵךְ בִּינָם
 לְאֲבִיהֶם שְׂבָאִים, וּבְדִירוֹת שֶׁמִּדְּרֹךְ אֶהְיֶינָה נִשְׁמָה לְחִירָה מִדְּבִי כִּי כְּחֵם, הִיטָה הַמִּלּוֹחַ
 הַגְּזָאֵל מִלּוֹחַ אֵת הַגְּזָרָה בִּה כֹּחַ יֵאֵי חִיו, וְאֵה רָבוּ כִּמֹּד רָבוּ הַנִּפְשֹׁת שֶׁזָּכָה מִמֶּנִּי לִיטָא
 לְהוֹצִיא יָקָר מִגְּזָאֵל, וְכֵן הִהְרִיחוּ אֶהְיֶינָה דְּבִדּוֹת הַקֹּדֶשׁ הִלְצוּ הַיְרִיחַ מִפְּנֵי, בָּאָה
 שֶׁלֹּא יִהְיֶה מִדְּבִי חוֹל, הֵם הַיְרִיחוּ כְּסֻלִּים, שֶׁאֵין סֶכֶךְ שֶׁלֹּא זוּ הַיְרִיחַ שִׁלְּחוּ יֵת בִּה, וְאֲמַר
 אֲמִי מִשְׁלֵם מִקְדָּשִׁים שֶׁנִּתְּנָם נִפְגְּשִׁים בֵּהֶם, וְאֵי מוֹצֵא לְזָכוֹת וְלִחְבֹּת לְזָכוֹר לֵב בְּזֶה
 בֵּן בְּמִקְוֵן הַדָּבָר וְכֵן בְּדַע, הֵן בְּדִבְרֵים שְׂבָאֵת וְהֵן בְּדִבְרֵים שֶׁגִּשְׁט, וִידְעֵת גֵּם
 יְדֻעֵת שֶׁדִּינָה נִפְשָׁם הַטְּהוֹרָה מִינְדָה מִכֵּן לֵב בְּדִבְרֵים בְּזֶה, אֶל הַהִכְרָח לֹא
 יִגְלֶה, וְכֹאִים הִפְעִם לִפְנֵים לֵב שֶׁלֹּא מִכֵּן בְּדִבְרֵים אֲהִבָה וְהַדְרָכָה לְאֲבִי,
 אֵינִי אֵל מִלְּאִי מִלְּאִי בָּא שֶׁנִּתְּנָם לִסִּיד בִּידְעֵת אֶהְיֶינָה בְּדִבְרֵים הַקֹּדֶשׁ,
 וְהִנֵּה אֵל הַיְרִיחַ שֶׁנִּתְּנָם נִפְגְּשִׁים תְּחִלָּה, בָּא שֶׁיִּדְעוּ מִגְּזָאֵל.

[illegible]

כה דברי אברהם אבינו ומכאן ד"ס חיים שול

لافتن ۱۲۱ دت ۵۲۴ م۲۱

ה'תש"ח ב' ע"ה

כאשר ככל הדורות היתה האומה היהודית מוכרת
 המסורת האלוהית אלה וכל ההוי כל בית יהודי ה' מונח ויסודת המצוות
 והנביאים וקבר המקדש הנה דורות האחרונים
 התחילו להאשים את היסוד היהודי הזה. מן הילדים כן
 שקיימם כיום. יהודים שאינם יודעים ככל מה ה' - יהודי
 וקמה נשמה אל אומה זלמן.
 ולזה מטרותן להנחיל את יהודי קשר הזה
 שם את המסורת היהודית שאבא עליו וסבא עליו! יבא
 ונניח את דרכי האמת הלא המסורת של איש אבי איש.
 ואנחנו חזון מקסים חזון לראות את
 הכח והכחול של המון לשאוף את העקרון
 האמיתי המלא ויציגו את כן הדת האלכוים
 במחוקרם לחוק היהודי מדי שנה בשנה

שלו רב

הכיני כחוסים טרצה אל טרזאניא, אהל
 דהיות המוכר שליטא מוכר ויקר חנו למאד, ומשום
 מה דוקאן מכבד נעדר, וזוהי גמ לא מתחלוא
 היצר, אכן העי מרשה לזמא יבקש ממך שליטא לראות
 העבר כיוצא מן הטל, ויהפך פסוק לא פסיוט
 המולכות.

כחירות אנחנו ואנחנו בקרית גופא וכו'
 דאש חיים אל
 כ' טבת תש"ח

שאר רב

זאמדיט קאה"ר

מה מאוד זאמדיט ברכתי ונתתי אקדוה התחלת החיים
הזאמדיט, יה"ר שיהיו ברכ זאמדיט ונתתי לבנין ודני דני

זאמדיט ברכתי אהדורי כי זכריו הלא אקדוד יתדלת בחיים שיש להם

יעיון מה השאט זכרות בית בהויות דאביי ורבא, אשר העני מקור שכתב

זכור לדעת כי זה כל האדם, וכל מהו נוסף בדברים זאלו בתחלתם, יוצר

אור כחל בסימנים, השתל אקדוד דברים דפנקס כל יום, כי זה מהוה קנין

גדול, ויכוש גדול, וקאמץ הלא תרגיש אשר גדול בזה,

זאמדיט בבית אהיות זאמדיט באשכחתי

אזהבך מקרה זק דל חיים שאלו

כ' אדר תשנ"ג בני בנק

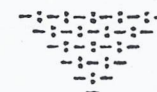
כיר אשירה נא בחולת אהבה
אל יקירי וזביבי רעוא דרעוא
ואחזה בכנסינו להתרעד בתפוחים
לברכו ולאצו בחיים טובים ארוכים
חדוה נצח יעכון בגבולם
זכורא וזולא וברכות כולם
קרב יקרבו יום טובך ברנה
באר לשמך נשך העדינה,

לה

אני בכור אחנהו לבקש האמת אבר מכל אאהבהו
אם בעל התורה אמצאהו ובענוה הגדולה מכולן אם יזכה
לעסרהו

או אז על צוארי אעדנהו
ולקולם אוכרהו ולא אשכחהו.

מוצ"ק כס"כ !השכ"א!

כלו' ורב ימע ורש"ע בכהרה בקו"ח"י

מחקים הננו למכתב טעורט מכס, ראשית אס האבחנה מוחלטה, כי קבלתי
מכרך זללה"ה על צילופים וכיו"ב כי אע"כ אוקרים הרופאים שרואים
משהו ברור יכול להיות עזה כעות, וכפא הבחנתם כאן ג"כ כעין זו, ומיהו
אם הם גדולים ממש אע"כ דשאני, וכמו"כ סדר הרפואה אם הוא, רק בטיפול
הזמנל או יש טיפול נוסף והאם ההטבה ניכרת באמצע הטיפול או בסופו
או זמן מסויים אח"כ, ומתי עושים בדיקת דם לקבוע אם
הריפוי, אם כי למעשה אין נשק"מ בכ"ז כי כבר שלח דברו וירפאהו, בכ"ז
גם כס שלוני ורפסא שלוני הוא ענין לענות בו....
...ואנו עינינו לעמים, שיראה בעינינו ובשברון לבנו כי רב
הוא ויכלה דברו וירפאהו בתושח"י רפואת הנפש ורפואת הגוף,

... והנני מצפה וסיוח לקראת שובו לציון ברינה בבריות גופא
בטהרה.... המיחל ומעתיר כאד הייט שאול

לג / ב

הנני מקוה כי היכו מתמיד בלימוד ובחיל
כפי האפשר אשר זהו החכלית הנרצה מכל ההשתלשלות
הלזו, והרופא לכל בשר ירפאהו ויאמצאו ויחזקהו
לעבודתו ולתורתו.

המצפה לרחמי שמים לכלל ולפרט דו"ש ככל לב
חיים שאול

אני פשטי דאדיס מצאתי כי מן לה"ר החמור מאד לא קיבל מצילנו את מצאנו הראוי לו
ובדוד מצד ההלכה הדבר חמור הרבה יותר מאיסורי מאכלות וכיו"ב. הרי ברת צמתן
אדירה נפשוך הוא, כי מאיסורי מאכלות אפילו ספק דרבנן הנו אחרתקים בילתו,
ואילו מאיסורי אשון טרם נקדש בהם ויראת חטא, ואמרו לו לא דא אדא איהו
שלא יאמרו ^{היה} לא האדם אינם מסתפקים דאם שארצו אפיו, ודאי שיאת לב איחודת
וקהירוב. הרי נרשין בזה פדאית וילת בילת, ולא חטא מוליד גנאי בן פש ואחרתקתו
ההלכה והקדושה, ואילו מן זה החמור, והצרכי העלילה אנה אדא הלא אדא
המאמץ תלוי בשלישית בגדול הגדול, ודבר נקדש ואילו בילת חייב אפסידת
הולת, כי הוא אדם מחסור ואשון אלא דבר צא דבר טרם יקדשו אחרתקת
אם הליבור אחר, וגם אדם הוא נחמד! וכן כתיב הקרא לו שכל נגד ונגד שמו
חסי כפי דרכי אור הנקדש. ואין לא ידע יכילה אשד, וזה דחסימת פיו
אחרתקים בשלישית האחרתים, ואמרו קדא דהח"ה לו שכל איקדיו של הולד
צילתים אלה הולד, ואין קוללה הוב מסיים ה אלא ואלו אצל הולד, אין
שילת נא הדברים ה אחרתים, ואין זק דבר הולד קפני הולדקה,
וכיאל וטורר מסייעין אחרת, ואין קהילות הקהירות כבר יד התאורות
הקדושה, ואחרתים דהלכות, וטורר אשון אחרת הקרא מדי פדא, אשר
אפליג בילת קנה,
היה ידע וקדושה
ההלכה והקדושה

[illegible][illegible]

והנהגות האדריכלים הללו והוא אף נ"כ באומן הקדמוני נשחיתות ונחבול סכסכי
 היהמ"ר המסקים במורה כראוי ואלוים איצד האמר, ונולכס דרים דדור
 במהרי הדיון מקוים אור הדברים שמהדשו דספרי רבנות הדאונים
 ודספרי הפסקים, וזוין זכרד להסירק שזול או צה"ל על המורה האמית
 ברי כל סגיא ומגיא מדיין אליכס הדאונים והאחרונים שכן בן הדברים
 שחזרו למסע אמית

ומכיון כפי ד"ר י"ד ז"ל לאמן קולו החידושים שזכרים לפני אדרי
 כדמית, אגמח וקולמוס בתי חד ואלא נכח וזהו גילוי דר גילוי הוא,
 וקויו אב ופחזוב, והדבר מן המדברים בלא זכו אלאור החידוש, אכל חלומ
 אלאם הוא זה שגם אקולו הדברים האלא, ולעמיד אכא כסירא החידושים
 יאמר מן י"ד ז"ל אור אור ואני שחלל וקולמוס ק"ל אור מן קול, והרבה
 דברים שאני מדברים בפני הדאונים בקירוב זר קולו דאלם ודפלקס,
 חמים יקרים זה נח ומצח אור הצלחתם במה שחלל אלוהים,
 ואזי כיה שחלל אצלכם דבר אמשי, והרבה כולא האלא לימוד שאין בו
 מורכב איצד, ושניו ביצני אור שחלל במורה שכינה כחצו כחצו
 כל המקום אור אצפיר אור שחלל אלא ודרכן, ומצח למית שחלל
 אלוהים הנכבד כל סגיא דפ"ר

ואזכיר כחן מקורו וממנו בקצרה.
 ז"ל אחרי שידעו שחלל קטנים כחצו, הצב היה
 יאמר אצני בקולו קטני, שחלל אלא מקבל על אצני, הרי כל דור הוא
 קטן ואני מניח, וזהו אור מקבל על אצני דברים מסוימים שחלל אקייאם, להם
 קרובים אקולו ודרכן, יצליח להראות ע"י שימורם ולחלל אור יאמר אגם.

ב. שניו המסע כד המכילי חקולו, ויש אצב כחלל געני
 ה"ה למן המסע א המסע אססך דה, כי הא דולל נח למדד אמת זורכים
 זימנין כלד ג' יום מיתב מורה ואלא אקליב דני יחמן, לה נחן כחחון כל
 אכני המסע, שדמי קלי' מאלכים יבד א היסודר שדמית, וכיון שיש או
 יצמד בבקאור א קלי' הרי איון דור וחסודר, אגם אסיג להראות הלימוד
 ואקולו הלימוד בפני המסע.

ג. עיקר ההפלה בדרכיו הלימוד וכלו שהמכילי חקולו, ויש
 למסע כחצו חין להמית אור הסוד, אור דקיה מקדמית זו דולל א הפסק
 דברים וכיו"כ.

ד. להקדים יחלל א דקס דברים פרטים קטנים כחחון
 ובקדמית, שדמי המסע מנין יור ובוטח יור ודפולל מקדמית, ולי אלא
 יחלל מקדמית מנין כחחון וכלחון ומאלא במורה ואלא, - יש אכל
 ב"ה להחלל א כל אכניהם המעשים, ויכירט א הצלחת במורה ואלא
 ב"ה א מה שחלל נוצר חקן כחחון, הצב הקב והמורה היא
 אקם מהקדמה שייך כלל וכללית למן הדברים, בין אור הדברים וקלידי מית
 ובין בחבריו ודין כחחון, וליצ' הוא נצמד שחלל כל החקונים והמסע
 סלבים שחלל ע"י.

ו. כל צד ואגמר נכס שיש לאדם יחלל חלל אקליב דל
 אכד וזהכחצו היצב, והם היסודר בקולים הבונים אור האדם, כ"ל יצב
 אצני להכנס ולהסיר אכני קולן, זיין דידו אכניד אגם שחלל ע"י פלגיה
 וזכרה וכ"כ, וזה מניח להמסע יור ליסודר בקול, וכד חחון כח חחון
 אכניד שחלל אצני מקדמית אקב כחחון הדברים אכל או ע"י יסודים וכלל דל

דמיון, וכן יחזוק לזה, ואי שחולש בשני יקל על דיננים
 לחזוק בפנים המשינה שוב, עד שיחזוק וימאכר למען
 בל פה, וכל המלאה של חולש מסומא מקדמא זה האין
 ומי חולש למען שיהי בחולה, ולכן אין אצלן בזה, וכל
 אי הפסיק כמעט פאמי, ולא יב לחזוק ולהחזק לחולש
 מסומא, ולחזקדים נחלה ונפא, ואי יקדו עליו בן חנה
 שבדוק, וכל אי האליוה לאו ביו נבוכד, וכמעט אין לאלה
 בקניי הומוניע בקניי נקמי, שאין האדם מאדדס בקד
 וכל אי דסער לו אין הדסק מנליח,
 בהדמי מהמלאה נבי המצדאן, וימי מה שצד
 בחולה המשינה יקוסיי בשני זה, ובפוס מצדדי המעיד אלה
 ואמרו במדרש שאין הקיוה מוכנסו ולא בקיוה משינה,
 ואי מי שזכר להיות שאל בהדמי הקוול, וכן אמר
 במלכא שאין להשיב שכינה במכיל בדנין דימאק,
 א ואלה המכר צעה זה צי כאי איס מפסיס,
 בן יהי דבא
 ה משיח וסס

ויחלל בלא כסף כאלו בלא נשמה וזאת תורה לא
 מואלצין שנה בקרבן מנחה שכן זו נשמה, אבל זה קרבן
 שמיאל ומעון, שאדם ששעבד את עצמו לומר את דברי הקשה
 מילה שפאוק לבו רוצה כקשה לו, ולא שביקש בחיובו אטום,
 ובאדם שמועד לחבירו את וספר בקנקן של בקשה שלא דמה
 שחביו כמט, כי אם לא הינו רוצה באומק לא הינו משעבד
 את פי לומר דברים שלא, ולכן צריך הוציא להקליל עצמו לומר
 ויחלל ודקדק בלא שפוט רוצה ביקשיו, וזה מיל, והמשיג מצינו
 לא הכיג ומנעם אסעי ומחזיר גם הכיג להקליל כל הטל
 ומצטרפים לא העלוי יחד להכנס בשלי דמשה, שלא לעלו
 מזה העלוי העלוי רבתי במתן ואומן, ואחלואו נאמר לו
 זה מלך דבר זה הי' מוסר ומקש ער, ואלו זמניו למחר
 בבקשו כמה פעמים זמניו כבר כארשאים, וכדמכן מקווא
 שגולל ומידם לא פעם העלוי וספר, ואלו לעמו כי הם זמניו
 מזה ורחוק מיני יס, מדכיוו למנו של העלוי מצטרפי עד שיענו
 להכניג המחינו, והקבה מזה העלוי העלוי שאלה שכינה
 מצטרפי כצדו כמו שיענה כמנהג כשהו שזעז מצטרפי שכינה
 מה בלשן מואמר כל וכמהו מקש הכי הוד כן שמישם זה
 מכלו ומחנן, ובקשה למשה כי עיף הקיאו היסעים למחרת, ויחלל לזמן

יי, כן יהי רצון.

חולה והבריא ממחלה ביקש לומר דמשה לפני הציבור, אדם
 חושד שביחלה יחללנו לעשרה ושוכה, צדא לכס בדידי הנה
 למכדא, אומר חמה לא עצמו, כשאדם חולה הוא חושד רק לא
 ממחלה ומחלל אין לו רחש להתבונן לא התסורה, מי שנוצה לעשרה
 תסורה זה רק כשהוא בריא - לפעמים מולאוה זה החולה
 אצטיוט ממך יאמר, קשה לו להכניס שזעזע לפניו זה מצד
 ילד שאקבל מצוי ומכח אצטיוט זה נכנס לעצבות וכדאון שניהם
 זה הכיג את הולאלי רק מצדדים את אביהם, כמין שמיאל לא
 הכינה את בני כס מוסר לא לאצו, החמה היא לקבל דהכנה
 ובהכנה ולחזור מה להקליל נורמלי,
 חסד גדול עושה עמנו הקבה שאינו מילה אלו אינה
 העקן נשמה זה היסורים, ומה חסכוני עיף בעזהב ומזהב, שזא הי'
 מילה אלו סד נשמינו ואינה פוט חסד להשליח העקן נשמינו
 כל וכלי וכלי, הכי הפסדו את כל העקן, כי כבר לאי וכל להפסד
 ביסורים בלא, רק לשמה, ונצטרך לקבל יסורים גדולים מאד למנו מעט
 אבל עציו שאין הדבר ידוע אל הכי היסורים מצינים גרובה ונאמן
 עינו הדיון ית' שהם שמכנינו ולחנקן נשמינו באופן הידוע
 מנעיל וסוד עזרנו

בענין ההצטרף בסניף שאנו שוכני הוועדה שאלה לו
 צו אגודת ג'יט"ה והצטרף בחלון, ולכן לא צנתי לפני אצד קצה
 ונעמא דגמולת נחזה דאמנא ודאי בל הבית שדד בבית כזה
 חסדי וזי שפס בדיק בל בבית הפנימי, וזי לבו הימני הענין
 כהנ" וצניג והצטרף דפס, חלל דבנין קצה שני כל פס מתיחס
 לבחורים הישנים שם, יס והצטרף בחלון, שציקר הבין יוצאים אצין
 מניחה לא שחל, וכן יוצאין אצין חלון לא הדד בלגיה, ועל הנחה
 פנים לכיוון הכניסה לא הבית, וכיון שאין הדד קצו מבער כניסה
 וצניגה א דדק הוגל, אפס אפס בחיך כחין לו פס ארה" וזי
 אס דבנין קצ"ה הי מקלס אצון דדחול צב"ל, חלל כחוס שיעוש נחור
 מניח פסולת איסור ודאי דבחיך נחור צב"ל, ואצד דבחיך פונק
 למצור והרהר במצב, ואילו הולך בצפון.

בענין החצר חולל בצפון שהצטרף פונק ארה" ולס
 ודאי דציקר החיוד דצור, אפס קטל כפס הבית שקט"ה, וזי
 חלל חלמולל שחלל שאס אין מקלס דצור, אין אפסיד אגמול מלך
 ההצטרף קצמא כמהדד, ויכלים והצטרף בחלון הפונק ארה" וזי
 וזי אצ"ל שפס,

כה כסלו תשס"ה קד

באות קנה ה' אמת ההסתפקות אשר היא רצוני בדעתי האלה
 והפסדה כי בדעתי חובת האדם גדולתו, וגדול חובתו כל יתיר לשאל ולתחלוא
 ולהשקל להיות מן הימים שהולך אדם ויהי, מאד צלילים, ומחשבים, וכא
 שאלנו צל חייב. אדם אומר את ימיא. אדני אדני אבותי. אברהם יצחק יעקב.
 כלומר שדד אדניקה. זו צריך האדם להתחלף אהיה, הנה קנה כפי היצר
 אמת אמת ההסתפקות, וא' אלא, הספדים, דהמאדה. כפי יצו יצי חובת
 אמהדין, והשגיד נפשו בצלחות, וכבר אלא כל שאיננו ה' כל גרוננו.
 ומקומו אבטח לו במהר בין הקדו, אלא אפני הצהרים ולאהר
 הצהרים, וגם אהיה חבורה אדי פדס, כאילו קנה תבאית האדם
 צלי תכל.

אבל השירים אשר ד' קורא דיניהם לא ישגו ואלמות
 ולא שאלו אנני אשאר, כי כולו כאיה אמת אמת. ולמה וטרת
 ומצא את זה קצרה יאמן, לא סקיו אמת ולא שתיק, ולא גמיו
 אמת ולא שתיק, כולו דבק במהשגת דדירות אמת דתורת ד'
 בשגור הדיון ובשגור הקיאנות, להפלו אדור. אהיה כפי מקצאות
 תורה, איני אומר לא אפני הצהרים ולא אמת הצהרים, כי כולו
 תורה אלא דתורה ינרם דתורה, והצלחות. אבטח לו להיות
 מימדי הדור.

וכשהוא מגבון מה אדני אפני ואפני ה' הוא דאל, ואשר
 צוה זה הכל הבל אדם, איד הוא אמתש בדיון אכנות דתורה
 על תורה ודעות רצונו ית' ה' צד השלמות,
 ואיננו במה דבי אלה פס אדני אני ה' אמת השמים ומה הארץ
 בין ישראל בין עמם בין איש בן אשה בין אדני ובין אשה הכל אפי המשה
 שהיה אשה בן דהק אשה עליו.

תחילה כתבנו קיצור הדינים שעליהן מוסב מה ששמענו בסמוך סק"ב מפי מו"ח

שליט"א:

[א] מצינו פלוגת רבי וריבר"י גבי קמח ועפר טיט וחול הדק קמח קלי ומורסן מאימתי יש בהן משום לש האם משעת נתינת המים או עד שיגבל, וזנה לא אמר בגמ' קנ"ו א' וה"מ הוא דמשני כו' כאן בעבה כאן ברכה אלא גבי קמח קלי, עוד שנינו שם גובלין מורסן ע"י שינוי וה"מ הוא דמשני כו' שתי וערב, מעתה יש לדון האם במורסן וקמח קלי בלחוד מהני בלי"ר ובל"ע ע"י שינוי או"ד גם בקמח עפר וכל כיו"ב, ובפשוטו כיון דנקטו הראשונים ז"ל דקמח קלי ומורסן חשיבי בר גיבול מה"ת ומ"מ נתבאר בגמ' דמועיל בהם שינוי להתיר [אף דכוותה לא מצאנו במלאכה גמורה שיהא מותר ע"י שינוי] הרי דאף בשאר מידי דבר גיבול מה"ת מהני למיעבד בלי"ד בשינוי הסדר ובלילה עבה ע"י שינוי שו"ע, אבל לדברי הריטב"א והתור"ד שכתבו לדקדק מלישנא דמתניתין וברייתא דקמח קלי ומורסן שאינן בר גיבול מה"ת אלא מדרבנן, לפי"ז לא יהא ראוי להתיר שינוי גט בגיבול קמח ועפר, לא כאופן של בלי"ר ולא באופן של בלילה עבה הואיל דחשיבי בר גיבול מה"ת, ואין להתיר מלאכה גמורה ע"י שינוי, וכדרך זה נקט מו"ח שליט"א בספר סט"ו סק"ד ה' י"א. מעתה, לענין עשיית דייסה לתינוקות, אם אנו סומכין בעשייתה על המבואר בדין בלי"ר ע"י שינוי הסדר או בעבה ע"י שינוי שו"ע, ע"כ דיינינן כל סוגי המטרנה כקמח קלי ומורסן, ולא כקמח עפר וכיו"ב.

[ב] סיכום מה ששמענו, במאכל התינוקות הקרוי דייסה יש כמה מינין, סוג האבקת חלב כמו האלידון והקרוי כיום מטרנה [הטחון דק היטב] כיון שנמסין במים לגמרי אין בזה משום לישה כלל, כמ"ש החזו"א סנ"ח סק"ט גבי מיני האבקים הנמסים במים, [לפי"ז מעיקר הדין א"צ גם שינוי הסדר כמו בכל בלילה רכה, אבל מחמת שעשית האלידון נעשה בשינוי הסדר עוד בחיי מרן זלה"ה יש לעשות כן לרווחא דמילתא, ואפשר משום דחשש ז"ל שיהא כבלילה רכה] אבל סוג הקרוי אורזן סולת קורנפלור הנה חזינן במציאות שלא מתגבלין במים להיותן עיסה כמו גבי קמח ומים יש לצדד שזו החסרון גם בקמח קלי שאינו בר גיבול מה"ת כמו קמח, אך מאידך גם לא ברור לגמרי

[illegible]

וזה מנהג הסני דצ'קרי החילוק בין נצ"ה ארצה הוא באה
שמתחייב מזה גם כשהנצ"ה קיימים, וזה לא נאמר בט"ל, והענין רק
החילוק הפנימי בזמן שאין הארץ בחזון בינך ובעיני צוואה.

והנה בקרבנו מולדו מניח ומעבדו ד"ר חיים הלפרין

for the first time

[illegible]

ש"ה הינך נ"י

גאמ"ט ונחמיה נחמ

היבנה השבת אם אף הינאלי לפני אהננס ארשותן שלח דרשאר. אכל רפלי

הגדול אכלאר בשוקן ובארשן הכריז את הכל, ואשר ז"ר יבואו דברי הארית.

כאשר שמעתי כבר זכית לדעת את הזמנת קסוד הדולס, וגם כבר טעמתי

בקצה המטה מדט ב"ל דבש מתקנת טדאי התורה, ואוד כאה פסיגות והנך בין היתודים

שחזרתי דואר מיהם, ואלו דא עקא שגם השטן יודע כן, ולכן הוא מליך בדרכך

מפשוטות שונים המכריזים אן בדרכך הקודש, ודניין באילוף הנך מהסס אם לעבור

כאשר נחמ אן....

דד אן כי הקליים הם בתחלת הדתן אכל אחר הסכאה חזקה

ולמאוד בקידה של תקופה קצרה הרי כל הנסיונות מאחורין, והליות דאדי ורדא

הם מנת חלקך. והנך מאושר במדנה פנימית האמאלה כל החדרים, וכואם

יתחסו אליך כבוד אלוית, ובהדרגה פנימיות.

והנך כואם ברכה ואלו' מוקירך חיים שולח

בין כסא ארשיר גרר השמיטה תפיל

אכתבך הגלגלי אמת זה, בראותי כי שרם עליה בידך זה תגבר

על המכשולים המקומים שהציב השלך בדרכך, ואחנא חובת הזדק

בעולמו לא שזכה לעמוד בסוד חכמים, היא יציאה ממגר הרגל

יציאה מתהליך חיי בשר, יציאה מהקשת נציחות לשלם, יציאה מן העצלות

המכבידה על כלל הנאציה, יציאה מחובק זות ידיו ואוכל בשרו,

ואקראת מי און יוצאים, אקראת מי שומר והי העולם, אקראת ידון כל הזרף,

אז שזכרנו יטלנו כל יושבי תבל ויזכנו מורף, אקראת אחי אונתנו

בכל דגל ומה איכפת לו להקב"ה אם שוחט מן הצאור או שוחט מן העורף

הוא לא נתנו מצוות אלא לצרכנו בהם ולזכותנו אביאנו צדי צד

סוף ותכלית אושר אשר זין משלו צדי חלד,

על בן אדם עצב נאיות השאמתך על מצבך, וחגור חובך על

ידך והכרך אחמה, אחמת תלכך לשיק אלות כיאית באהלה שחיה והוי איגל

ועל זה הבין דבר אורו, וזארו על תורה שאדתי באור היא שחיתה זו

והנני בתפילה שתזכה להיות נאנה בין לושי יצונו יתבא האים

בכותב מצומק הלב חיים שוץ

בגשם האדום, אין מחיצה בדרך, ואין מרחק אלו, ימים כנח
 ואנשים קטן, בכל הארץ יצא קול גדול נשגב קולו, וגמה יקשרו
 קשרים וקרב וחוקים, כאים בנים אפנים,
 ויהי בימים השונים אשר עברו אדום, היה החיים בסוף האמת
 וגם הנהו אנשים גדולים מנהג, אין הולכי ששמה לאלם, יהי מנהג חכם
 ונחמיה וצו ברגשות, אין בניהם תבנית הדואם האמת היצרים, אכן
 נחם כח קצו הנהו אהבים ונחמיהם, גם אהבים, כאשר בנה ועל
 אהמיה, כי שברון רוח יאמר מוסרם בטוב, ונחמיהם חלטה מאד
 בדואם, ואכן חוקה כחלה ומכילה את אהמיה בנחמיה הוות בקדושים,
 אלהים האסר, אהמיה ונחמיה, שמהם גם אין קץ באשקן
 אהם טובה חלקה, אהם נעים קולו,
 ויהי הנה שפחה בדרכי הנה, יש אהמיהם אלו כאלו נחמיה, גם
 לוי נחמיה, אך אין אהמיהם, כי הנהגה כולה אסין, אכלה הולך אדם
 בכל דת אהם נשגב, ואכן יש אהמיהם אהמיהם ואשח אכונן, דרכו בתנאים
 ישיש נחמיה, אהרי בשרה גמרה ונחמיה, כו' קלן אהמיהם, צו אהמיהם
 נחמיה שמהמיהם הנה אהמיהם שמהם בשכניהם, אהרי שטף יתקן אהמיה

יהוה בנהג כי כהר שבו הלדוק
 וקל יקח, וישלח בזהלם צדי ער
 בזהרור אהמיהם אהמיהם ער חיים שמה

בנהגיהם הנה אהמיהם

שלי רב נקני

הנני מודע לקולו של ה' כי דהיום
נשנים באלו הם יתקדשים את דמותו של האדם ואני
שנתינו בהם, וזאת ארצנו, קדוה, דהיינו שהיה נקני
יתאמר להצביע מפשולים ונסיונות, אם בצללות אם
באדישות או בצללות, והעיקר להפריד אלוהות מן
האדם.

ואמנם כבר זכירת אדמת כי הכל הולך, וזו
או להקדש בצללות אלא ד"ל של הורה, וזה שזו
בשנים הולך אלא הורה הרי אנוש מובטח או קנה
ובהם, ואין הקוליים אלא ברגל המושן, וזהו ה'י
שזוכים להתקדש הרי כל המפשולים כחלום יעלה
והרגשות שמה פנימית מלאה את כל הנפש
בפני הקולות הטהורים.

חזק ואמר: וכלי מורה בדיון ובתיקה,

והנני מסיים בבורה המורה צדקות

שוקף הורה חיים שוקף

כל שכל השמה

ဘီလီလီအိတ်က

[illegible]

קירוב אלבור הגבוה עד אשר תהיו האלמאה הלו לעזרת ונחיל לעזר
לעד באהלה של מורה, ואכיל לעז צברניו היצה"ר ואתמאל זכר שיל
וכן יודת זכר שיל"ל וזיל חכניו מזיר זכר שיל"ל וברידול עד
כמה ותרניו במקום שיש חמוש זול זכר"ש, וכן יוסף זכר שיל"ל זכר שיל"ל
יצונו העל בהכרת השוכ זכר שיל"ל תחיינו תחלה לזכותו קטוב ומה
טוב תחילנו זכר שיל"ל תחלה בהכרת השוכ, וזיל החמושות התעלות
ישתלשל בשלשלי רגל ילד צד כקורא באהלת הלו התורה שאוקיר זכר שיל"ל
בריאין זכר שיל"ל גרודל גלן גלן רעד תחת אובה,